

Koltai Istvánné Fiával És Menyével

Ez egy 1999-es budapesti kép. Akkor készült, amikor a kisebbik unokám, Robi befejezte az egyetemet. Valamilyen étkezdében vagyunk, ott van egy nagy asztal. Robinak, azt hiszem, a diplomaosztó ünnepélye után volt. Balra vagyok én, mellettem a fiam, Karcsi, és mellette a felesége, Éva.

Robi a műszaki egyetem informatikai szakán végzett, számítógépes szakember. Dolgozott külföldön, méghozzá Olaszországban. Rómától nem messze lakott egy kisvárosban, és az európai úrhivatalban dolgozott. Imádta Olaszországot meg az olasz életstílust, és kicsit fel is vette ezt, de amúgy sem áll messze tőle. Nemzetközi társasággal lógott, ide-oda jártak, kirándulni, a tengerre. Amikor vége lett a munkájának, hazajött. Most a Siemens leányvállalatnál informatikus. Ő is volt Izraelben, akárcsak az Andris unokám, méghozzá kétszer is. Három-három hetet volt kibucban, ahol hétközben dolgoztak, hétvégén meg utazgattak.

Éva zsidó. Nekem számított volna, de azt mondtam, hogy akit ő választott, azt elfogadom. Mert én még abban a világban éltem, és nagyobb volt a kötődésem a dolgokhoz, mint a Karcsinak. Mert a Karcsi már olyan világban élt, ahol őneki szabad volt ilyennek lenni vagy olyannak. Éva nagyon ügyes nő, szimpatikus, okos nő. Egykorúak a Karcsival. Éva vegyész-mérnök, de külkeresként dolgozik. A Karcsi baráti köre nem annyira vegyes. Inkább zsidók voltak a barátai. Karcsit érdekli a zsidó vallás, most is érdekli, de nem annyira, mint a gyerekeit. Ők túllépték a szülőket. Karcsi nem jár el a zsinagógába.

Amikor a férjem, Pista meghalt, minden megváltozott. Korán elment. Bár ő élt volna 100 évig, én meg annak a feléig! Nagyon rendeselek a gyerekek, a Karcsi jön minden héten, az unokák is jönnek. Van, amikor összejön a család. De nem ünnepek szerint megy ez. Van születésnap meg minden, de akkor jövünk össze, amikor akarunk. Nem szívesen mászkálok már, nem jó a lábam. Le szoktam menni, ha van kivel, de ha nincs kivel, akkor nem. Van, aki vásárol nekem meg jön takarítani.